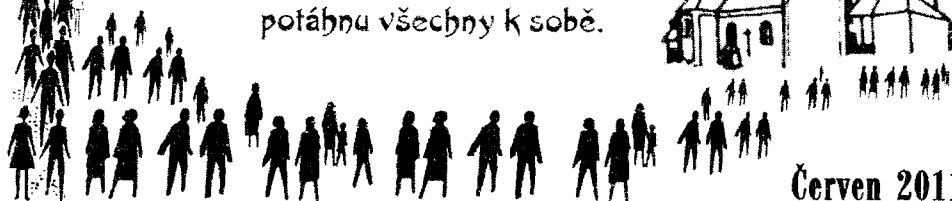
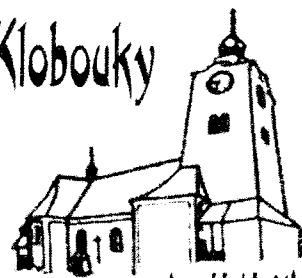

Zpravodaj farnosti Valašské Klobouky

Já, až budu ze země vyvýšen,
potáhnu všechny k sobě.

Červen 2011

Nanebevstoupení: Tváří v tvář temnotě a neznámé budoucnosti jsme vyzýváni, abychom pozvedli pohled ke Kristu

Zmrtvýchvstalý Kristus definitivně vstupuje do věčné slávy. Nabízí se nám myšlenka přesně taková, jako napadla apoštolů: "Je všemu konec, zůstáváme sami, máme strach. Strach z budoucnosti, strach, že ztratíme někoho, kdo nám byl oporou, kdo poradil..." Jak známá situace!

Ale ve skutečnosti je to úplně jinak! Ježíš, odcházející k Otci není tím, komu na nás nezáleží, který nás ponechá bez rady, pomoci a odsoudí k sebezničení. Vždyť On přece řekl: "Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi" (Mt 28,18). Z toho tedy vyplývá, že Kristus, který sedí po pravici Otce se stává ještě hlouběji a důvěrněji společníkem každého člověka v jeho životě.

Jeho nanebevstoupení tedy otvírá plné pokračování díla, které při svém působení na zemi začal: působení učedníků. Ty, které zde na zemi získal - ty posílá jako své svědky do světa, ti mají získávat další a další a tak se mají prakticky starat o to, aby Ježíšova práce pro záchranu světa pokračovala. Následné vybavení učedníků dary Ducha svatého je obdarováním a posilou na tuto cestu. I my jsme tedy vlastně prodlouženou rukou Boží v Kristově díle na zemi. Proč bychom tedy měli mít strach?

Nanebevstoupení je velkou zvěstí naděje. Tváří v tvář temnotě smrti a neznámé budoucnosti jsme tímto vyzýváni, abychom pozvedli pohled ke Kristu, na definitivní cíl lidské existence, přemohli strach a už konečně uvěřili jeho příslibům, přijali dary Ducha svatého a v moci a síle tohoto Ducha se stali Kristovými spolupracovníky pro spásu druhých zde na zemi.

Svatý růženec a světci (7)

Modlete se ustavičně

Svatý Alfons Liguori ve velmi pokročilém věku upadl do úplné letargie. Vůbec nemluvil a nic neslyšel. Jeho opatrovník dostal nápad. Přiblížil se k světci a řekl: „Monsignore, musíme se pomodlit růženec.“ Na slovo „růženec“ světec ihned zpozorněl, otevřel oči a začal: „Deus in adiutorium meum intende...“ **Svatý Alfons** byl vždy připraven modlit se růženec a modlil se ho neúnavně. Zvláště ve svém stáří měl růženec v rukou od rána do večera.

Podobně si počínali i jiní světci. Usilovali o co největší dobro a svému úsilí a hrdinství nekladli žádné meze. To je základní charakteristika světců. Ak tomu pomáhá především modlitba.

Modlit se znamená setrvat a žít v nebi. „My máme vlast v nebi.“ (Flp3,20) Modlit se znamená dělat to, co dělají v nebi svatí, kteří se tváří v tvář Bohu a Marii opájejí modlitbou klanění, chvaly a díků.

Milovat vášnivě modlitbu, využívat k modlitbě každou příležitost a být v tom neúnavní je pro svatě nejpřirozenější věci. Oni milují Boží slovo: „Je třeba se stále modlit a nikdy neustávat.“ (Lk 18,1) „Bez přestání se modlete.“ (1 Sol 5,17)

Proto nás nepřekvapuje, že také pokud jde o modlitbu růžence, řídili se svatí plně touto zásadou: modlit se a nepočítat. Např. **svatý Ignác z Loyoly** nosil růženec stále s sebou a neodkládal ho ani v noci při spánku, jakmile se probudil, ihned se modlil k Panně Marii.

V každé době

Ani jeden den by neměl uplynout bez modlitby svatého růžence. Neměl by uplynout ani malý čas v zahálce, aniž by byl přetvořen modlitbou růžence. Kolik lidí se růženec vůbec nemodlí, a celé hodiny hledí na televizi, do novin nebo na internet nebo tlachají do prázdna.

Někteří tvrdí, že na růženec vůbec nemají čas. Je to tak nemožné najít si čtvrthodinku na růženec? I kdyby to byla pravda, je třeba jim říct to, co říkal **svatý Vincenc z Pauly** a **svatý Jan Bosco**: snažte se modlit růženec rozložený na celý den: jeden desátek ráno po probuzení, jeden později, jeden před snídaní... Tři minuty na jeden desátek, to přece není mnoho! Je však třeba se modlit růženec každý den, jako projev lásky k Panně Marii.

Svatý Vincenc z Pauly doporučoval dát třeba stranou jiné modlitby, jen nevynechávat růženec. **Svatý Alfons** byl ochoten vynechat i oběd, protože růženec pokládal za důležitější.

Svatá Maria Bertilla využila každé přestávky mezi prací či studiem k modlitbě růžence. Také **svatý Robert Bellarmin** vkládal mezi své vážné studium přestávky, kdy se procházel a modlil se růženec. **Svatý Josef Tovini**, otec deseti dětí, neztrácel čas při cestování a modlil se v dostavníku růženec.

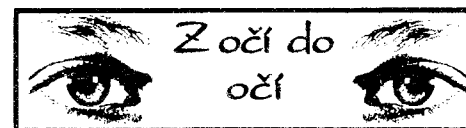

Je dobré využít času čekání v obchodě, u lékaře, na zastávkách vlaků a autobusů. Kdybychom využívali důsledně tyto chvíle, kolik růženců bychom se dokázali pomodlit!

Blahoslavený Diego Oddi, kudy chodil, držel v mozolnatých prstech růženec. Především na zastávkách autobusů byl spokojen, když musel čekat, a naplnil čas modlitbou. Jednou potkal na zastávce kněze a pozval ho, aby se s ním modlil růženec. Kněz odpověděl, že každou chvíli přijede autobus a už to nestojí za to. **Bratr Diego** ho sladce vyzval ještě jednou. Aby měl klid, kněz se k němu přidal. A autobus přijel, když se už modlili Zdravas, Královno.

Kolikrát se nám stane, že musíme čekat na dopravní prostředek, který se zpozdil. Růženec nám pomůže, abychom „shromažďovali poklady v nebi“ (Mt 6,20).

(Pokračování, převzato z časopisu Světlo)

Jsou v životě okamžiky nesdělitelné

„Pán dá v každém stavu, do kterého člověka povolal, všechno, co člověk v životě potřebuje,“ říká **sestra Alberta** v jedné z odpovědí tohoto rozhovoru. A ona jistě za svůj bohatě naplněný život dostala vrchovatě. Za normálních podmínek by si mohla už dnes užívat odpočinku v důchodu. Jenže ona je stále činná. S tou největší vroucností a vstřícností přistoupila k práci na našem rozhovoru, přestože ji čekala spousta práce (mimo jiné – Noc kostelů). Ale posuďte nyní sami, jak se o ni Pán postaral.

Na úvod bych vás chtěla poprosit, abyste se nám představila...

Jsem sestra Alberta Bakliková, z Kongregace sester sv. Cyrila a Metoděje. Starší generace by mě mohla znát spíše podle křestního jména Anna, Anička, jak mi říkali.

Odkud pocházíte?

Narodila jsem se v Lačnově a v této „nejkrásnější“ valašské dědině jsem prožila moc hezké dětství i mládí. Říkám „nejkrásnější“, protože místo, kde má člověk své kořeny, je mu vždy drahé. Nevím, zda je to stále platné.

Své dětství a mládí jste prožívala v době, kterou si mnozí z nás už nedovedou ani představit...

Je pravda, čas rychle plyne a mnoho i mnohé se stále mění. S vděčností vzpomínám na své dětství i mládí. Žila jsem v dřevěné chaloupce se svými rodiči, prarodiči, tetou a

třemi sourozenci, bylo nás tedy celkem devět. Žili jsme velmi skromně, jako většina lidí na Valašsku. Tatínek chodil do práce, ale výdělky byly malé, a tak většinou jsme byli živi z toho, co se vypěstovalo na poli a uchovalo na dvoře. My jsme byli vedeni k práci i ke skromnosti, a tak jsme byli spokojeni s tím vším, co bylo. Nikdy jsme neviděli ani neslyšeli rodiče reptat, o někom nebo o něčem špatně mluvit, ale vždy přijímat vše s důvěrou v Boží pomoc a prozřetelnost. Až jsem byla starší, toto jsem si víc uvědomovala a také obdivovala. Nikdy také neodmítli nikoho, kdo k nám přišel. Vzpomínám si, že k nám chodilo na návštěvu dost lidí, byli to již hodně vzdálení příbuzní, nebo pak pod „záminkou“ ostrříhat se k dědákovi a potom k tatínkovi. Vždycky byli přijati a pohostěni. Také rodiče, prarodiče i teta pomáhali všem, kdo potřeboval, i když bylo doma dost práce a k tomu vedli i nás, děti. Doma jsme se měli všichni moc rádi.

...takže o různé hezké zážitky nemohla být tím pádem vůbec žádná nouze....

Měla jsem ráda „černou hodinku“ – to jsme si potmě povídali, zpívali a modlili se. V té době nebyl počítač, ani televize, takže i při vši těžké manuální práci byl čas být více spolu jako rodina. V květnu jsme s maminkou denně chodili na májovou pobožnost „k obrázku“, na to jsem se vždycky moc těšila. Při vši práci jsme si vždycky našli čas na hru se sousedovými dětmi a později jsme dost hrávali „divadlo“ někde ve stodole. Již jako dospělá jsem divadlo několikrát hrála s lačnovskými ochotníky. Moc ráda jsem také tancovala, když to nešlo jinak, tak s tatínkem po kuchyni. S kamarádkami jsme prožívaly hezká nedělní odpoledne, šly jsme někde do přírody, povídaly si a zpívaly. Možná se v té době více zpívalo. I doma jsme často zpívaly se sestrou i s maminkou. Tatínek i maminka si často broukali mariánské písně.

Z dětských tanečních střevíčků jste vyrostla a přezula se do dospělých...

Na střední školu jsem se nedostala kvůli náboženství, tak jsem se vyučila v MEZU nástrojařkou a při zaměstnání jsem si udělala strojní průmyslovku, to už pak nikomu nevadilo.

Zpětně vidím, jak je vše řízeno Boží Prozřetelností. Strojářina se mi později v životě hodně hodila a Pán Bůh mi splnil i má „tajná přání“ být zdravotní sestrou nebo učitelkou. Až jako řádová sestra jsem vystudovala zdravotní školu a teologickou fakultu, takže pak jsem dělala i v těchto oborech.

Co bylo pro vás impulsem k rozhodnutí jít do kláštera?

První světýlko bylo asi v šesti letech, kdy jsme byli s rodiči na pouti na Svatém Hostýně a tam jsme se setkali s mou sestřenicí, řádovou sestrou. Tam mě poprvé „napadlo“, že bych chtěla být také řádovou sestrou. Často jsem litovala, že nejsem kluk, abych se mohla stát knězem. Pak to vše bylo jakoby zakryto všedními každodenními povinnostmi, dokonce jsem si plánovala založit hezkou rodinu s mnoha dětmi. Až někdy později se zase objevila myšlenka na zasvěcený život. Neměla jsem jasno, až když v r. 1969 bylo možné účastnit se exercií, začalo se odkrývat to, co Pán Bůh od věčnosti plánoval. O něco později jsem na Svatém Hostýně, na radu zpovědníka svěřila svoji cestu Panně Marii a od té doby se všechno odvíjelo jako

červená nit. V mnoha událostech, z Božího slova v kostele, jsem jasně vnímala cestu, po které mám jít dál. Byla i různá pokušení, rozumové důvody opustit tuto myšlenku, ale díky Pánu Bohu a jistě Panně Marii, které jsem se svěřila, jsem v tom všem obstála. Po Pražském jaru 1968 bylo možné oficiálně vstoupit do řádu. Odcházela jsem v roce 1971, takže ze strany státních úřadů zatím nebyly překážky, ty ovšem nedaly na sebe dlouho čekat.

Nebylo jednodušší založit si rodinu?

„Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem si vyvolil vás...“ říká Pán Ježíš apoštolům. Povolání je tedy Božím darem, není za zásluhy, ani nikdo z lidí ho nedá. Ale je to zrno, které je zaseto do srdce a je potřeba o něj pečovat, pomáhat růst, a to modlitbou, výchovou, příkladem. Pro každého člověka je největší a nejlepší to, pro co ho Pán Bůh určil. Pro jednoho manželství, pro jiného zasvěcený život nebo kněžství. Jen je potřeba to objevit, rozhodnout se, jít a vytrvat. Já jsem Pánu Bohu velmi vděčná za dar povolání a za nic bych neměnila. Pán dá v každém stavu, do kterého člověka povolal, všechno, co člověk v životě potřebuje.

(Pokračování přístě)

Maruška Trčková

Cestou necestou...

s milosrdným Samaritánem

Pátek večer. Čas, který většina nactiletých tráví někde spolu se svými kamarády i mladí nejen naší farností byli spolu – a s Tím, který je pozval. Podobně jako roky předchozí, i letošní školní rok každý poslední pátek v měsíci začínala ve 20 hodin mše sv. pro mládež. A letos nejen spolu a s Ježíšem, ale také s milosrdným Samaritánem.

Vydali jsme se s ním na cestu hned na začátku září, to když jsme se spolu se zákoníkem ptali: „**Co mám dělat?**“ Zamysleli jsme se, jestli se vůbec ptáme, nebo máme na všechno odpověď sami, jestli se dokážeme svých dosavadních názorů vzdát nebo jestli jsme ochotní zapojit se do společenství a přijímat zkušenosti druhých. A pak jsme prosili: „Páne, nauč nás ptát se a hledat Pravdu, která nás přivede k tobě.

Nauč nás naslouchat ti,“ a zároveň jsme se zamýšleli nad tím, co každému z nás osobně brání v tom, aby získal život věčný, aby měl na něm podíl.

V září jsme stihli mše svaté dokonce dvě: při té druhé s názvem „**3 v 1**“ jsme dostali odpověď na otázku, kterou jsme si položili minule: „Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí

a miluj svého bližního jako sám sebe." V přikázání lásky to slyšíme: tři strany lásky - k Bohu, k bližnímu a obojí má být jako láska k sobě samému. Každá z těchto tří lásek se opírá o ty další dvě, a aby byla zachována stabilita, musí být všechny tři strany v rovnováze. Nemohu milovat bližního, dokud nenechám Ježíše, aby On miloval mě; nemohu milovat bližního, dokud nemám rád sám sebe. A když zavřu své srdce bližním, sterilizuje to můj vztah k Bohu a radost z lásky a z Boha se ztratí.

Když už jsme zjistili odpověď, ptali jsme se dál: „**A kdo je ten můj bližní?**“ Každému je někdo více sympatický, někdo méně. Ale náš bližní, to má být úplně každý.

V listopadu pak přišla změna pohledu a proměna srdce. Už téma mše napovídalo mnohé: „**Máš problém? Mám.**“ Zjistili jsme, že se nemáme ptát: Kdo je můj bližní?, ale že Ježíš tu otázku obrací: Pro koho jsem bližním já?

Tato mše byla výjimečná také tím, že mezi nás zavítal o. Petr Bulvas, aby společně s námi přivítal nové členy do Společenství čistých srdcí.

„**Hledám. Najdu? Bůh.**“ Ten nejbližší bližní, který nás hledá, to je Bůh. To On přišel jako první bližní, aby člověka zachránil. Asi všichni jsme ocenili, že jsme mohli toto téma prožívat právě o Vánocích, kdy je zrození Boží lásky nejvíce aktuální. Tentokrát to bylo ve Študlově s o. Pavlem Šupolem. Po mši svaté proběhla v KD prezentace křesťanské hudební scény a koncert The Elements a Patriot.

S přehoupnutím do druhé poloviny školního roku jsme se vydali s milosrdným Samaritánem na cestu. Jeden člověk šel z Jeruzaléma do Jericha... – a my všichni jsme se ptali. A kam jdu já? „**Quo vadis?**“ (Kam kráčíš? – nebo jak to také pracovně při přípravě schůzky na mši svatou nazval otec Karel: Gde lezeš?) Bůh nám dal svobodu, ale také rozum. Používáme ho?

... a padl do rukou lupičů. Jak už napovídá název mše svaté, „**jde o Život**“. Mnohé věci nás svazují natolik, že nám brání žít náš život a my nejsme schopni konat dobro a dívat se na Boha. Krev netekla, ale hned před začátkem mše svaté jsme všichni měli svázané ruce, které se tak staly symbolem naší nesvobody a svázanosti. Uvědomili jsme si krásu společenství a pomoci bližních – to když nám sousedé v lavicích ruce zase rozvázali – poté, co jsme všichni obnovili své křestní sliby a znovu se vědomě rozhodli pro Boha. Po celou mši svatou jsme se zamýšleli nad tím, kdo nebo co je mým „lupičem“ – kdo/co mě okrádá o čas, radost, pokoj srdce... - a co já dělám pro to, abych nezůstal ležet polomrtvý. Na závěr mše svaté jsme si připomněli, že jednou částí Boží zbroje proti zlému je také meč Ducha – Boží slovo – a každý z nás si jednu větu z Písma pak na lístku odnesl domů.

V březnu jsme slyšeli volání: „**Haló, je tu někdo?**“ To když člověk ležící na zemi, zbitý a oloupený, volal o pomoc. Jeho nepřítelem se stal strach, úzkoprsost nebo lenost druhých. A jejich lhostejnost.

„**Rozhlédni se...**“ – otevři oči a podívej se kolem sebe. Kdo z tvých bližních volá o pomoc? Prvním krokem pomoci je **soucit**... (na rozdíl od empatie, jak nám vysvětlil během kázání o. Karel, díky které „pláčeme s plačícími a radujeme se s radujícími“, znamená soucit sdílení těžkostí a problémů lidí okolo nás)...

„*Jaká je bolest matky, která ztratila dítě, jaká je bolest člověka umírajícího na rakovinu? Kolik trápení si prožije člověk, kterého opustí partner, jak moc zasáhne*

smrt, co prožívá ten, kdo je celý život na vozíku? Jak moc bolí stáří, ztráta paměti, odkázanost na druhé? Jaká je únava matky pěti dětí, jak velké zranění prožije znásilněná žena? Co cítí nechtěné dítě, kolik asi musí unést mladý kněz, když je sám na venkovské faře?“ (Lída, www.signaly.cz, zkráceno)

... a tím druhým **akce**. To poznala třeba i Maria – naplněna Duchem Svatým už nemůže jen tak nečinně stát a zbožně rozjímat, ale okamžitě běží pomoci své příbuzné Alžbětě. Také od nás se očekává, že nezůstaneme stát na místě...

Kateřina Foltýnková

Také proto zveme všechny mladé duchem na poslední mši svatou pro mladé v tomto školním roce, abychom společně zakončili putování s milosrdným Samaritánem.

POŠLI TO DÁL...

**V pátek 24. června 2011 ve 20.00 hodin
ve Valašských Kloboukách**

Ignác Antiochijský (50 – 107)

Ve 2. století nemálo křesťanů zaplatilo za svou víru životem. Jedním z výrazných mučedníků antického křesťanství byl i církevní učitel, kazatel, teolog a filozof Ignác Antiochijský. Příjmení adjektivního typu Antiochijský bylo odvozeno od geografického substantiva Antiochie, což byla kolébka antického křesťanství v 1. století. Svatý Ignác sám sebe nazýval „Theophoros“ (čili Nositel Boha). Patřil k váženým církevním učitelům (ostatně patří k tzv. Apoštolským Otcům). Věřícími je mj. vyzván jako pomocník proti bolestem krku. Katolická církev jeho svátek slaví 17. října, pravoslavná církev 20. prosince. Ignác byl pravděpodobně učedníkem apoštolů Petra a Jana. Po apoštolu sv. Petrovi a sv. Evadiovi byl třetím biskupem v syrské Antiochii. Varoval před gnosticismem, vybízel k zachování jednoty pod vedením biskupů. Přesto však přesné období Ignácova episkopátu neznáme. Proti vnějším a vnitřním nepřítelům křesťanství vystupoval prostřednictvím kazatelských listů, v nichž

umučení sv. Ignáce z Antiochie

napomínal před omyly a nemorálností. Křesťanské obce vyzýval k poslušnosti vůči biskupům, ke svornosti a pokoře. Jelikož je biskup podle jeho učení zástupcem Krista, je mu obec zavázána stejnou poslušností. Sv. Ignác poprvé použil termín „katolická církev“. Večeři Páně (eucharistii) označil za „lék přinášející nesmrtelnost“. V éře pronásledování druhé a třetí generace křesťanů nabádal církevní obce k opatrnosti a vzájemné zdrženlivosti, což nebylo divu vzhledem k politické a náboženské situaci v římské říši. Na své cestě do Říma napsal Ignác sedm listů obcím Smyrna, Tealie, Řím, Efes, Magnesie a Filadelfia a smyrnskému biskupu Polykarpovi, jemuž vděčíme za edici sbírky Ignácových listů pro křesťanský sbor ve Filippech. Biskupský úřad zastával přes 40 let a přežil i pronásledování křesťanů za císaře Domitiána. Ale další vlně pronásledování křesťanů za císaře Trajana (vládl v letech 98-117) již neunikl. Římskými úřady byl zatčen a pro svou víru umučen v amfiteátru, kde byl předhozen lvům. Prý ještě před mučednickou smrtí zvolal: „Jsem Kristova pšenice, musím být semlet zuby zvířat, abych byl shledán čistým chlebem.“

Z listů sv. Ignáce Antiochijského

„Modlete se stále i za druhé. U nich je naděje na obrácení, že i oni mohou dosáhnout Boha. Obrat'te tedy svou pozornost na ně a pomáhejte jim svými skutky. Na jejich hněv odpovídejte mírností, na jejich pýchu pokorou, na jejich urážky modlitbami, na jejich špatné názory pevnou vírou, na jejich krutost laskavostí. Nesnažte se jich napodobovat. Buďte jim vlídnými bratřimi. Snažte se napodobit Pána. Kdo více vytrpěl křivd, kdo více byl zrazen, kdo více byl v opovržení? V Ježíši Kristu zůstaňte tělem i duchem neposkvrnění a laskaví.“ (List Efesanům)

Prameny:

www.wikipedie.cz

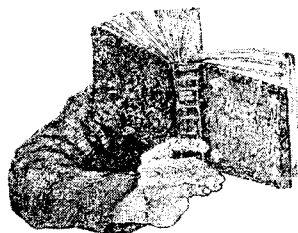
Kronika křesťanství. Praha 1998

Radim Častulík

Farní knihovna informuje

V letních měsících (červenec-srpen) bude farní knihovna jako každý rok zavřena. Proto prosím ty čtenáře, kteří mají půjčené knihy a časopisy, aby je do té doby vrátili.

Radim Častulík, knihovník
Farní knihovna Val. Klobouky

REDAKCE DĚTEM

Ježíš a evropští světci Pozvání k následování

1. téma:

40. POVOLÁNÍ RYBÁŘŮ (Mt 4, 18-20)

Rybáři v době Pána Ježíše nechodili do školy, takže většina z nich neuměla ani číst a psát. Rybolov byla práce časově velmi náročná. Mucho času rybáři trávili na jezeře nebo opravou lodí a sítí. Museli vstávat časně ráno a vyplouvat na jezero. Navíc pocházeli z Galileje. Pravověrní Židé z Galileje opovrhovali i Pán Ježíš, protože i Nazaret je prozradilo. Zkrátka patřili mezi život plný povinností a starostí nijak zvlášť nezajímaví rybáři se Pán Ježíš počítal jako se svými svou církev. Nebyli vzdělaní, z náboženského života. Kromě a nedokonalosti, se kterými se přehlívil, rychle vzplanul, ducs Evangelia nám učedníky – v různých situacích, kde se omezuji. Vidíme, jak mnohdy Ježíše vůbec nepochopili, přestože mu byli pořád nablízku. Naslouchali mu, viděli zázraky, slyšeli rozhovory, pozorovali ho při modlitbě. Ježíš z takových rybářů plných chyb, slabostí a omezení vchoval světce.

Byli ochotní totiž Pána Ježíše následovat. Rozhodli se vykročit za ním. Všeho nechali a šli. Toto rozhodnutí a dobrá vůle Pánu Ježíši stačí, aby obyčejné rybáře použil a vchoval k velkému dílu, k velkým zázrakům.

I dnes si Pán Ježíš vybírá ty, kteří na první pohled nejsou ničím mimořádní a zvláštní. Zkrátka jsou obyčejní. Povolává každého z nás a vůbec mu nevádí, že jsme nezkušení, mladí nebo moc staří, bez velkého vzdělání. Nevadí mu, že teprve chodíme do školy a nemáme pořád samé jedničky. Pán Ježíš s tím počítá. Přesto každému z nás říká: „Pojď za mnou!“ Stačí mu, že jsme ochotní vykročit za ním. Nechce po každém z nás, abychom opustili všechno, co máme. Ale abychom ho dobře následovali, je třeba opustit alespoň to, co nám překáží. Rybáři Petře, Ondřeji, Jakubě a Janě s sebou nemohli vláčet síť, lodě a

veškerý majetek. Co nám může na cestě za Pánem Ježíšem bránit? Špatní kamarádi, nevhodná zábava... A toho je třeba se zříct.

2. téma:

41. POVOLÁNÍ CELNÍKA ZACHEA (Lk 19, 1-10)

Zacheus neměl mezi lidmi dobrou pověst. Patřil mezi celníky. Celník byl dobrovolným spolupracovníkem Římanů, který od Židů vybíral daně. I to byl důvod, proč nebyl celník mezi Židy oblíbený. Kamarádil se a spolupracoval s Římany, kteří Palestinu obsadili, a Židé se na ně dívali jako na své nepřátele a především na pohany. Živit se jako celník, výběr daní, nebylo nijak poctivé zaměstnání. Celník často někoho okradl a sám sebe obohatil. Židé proto všechny celníky považovali za hříšníky. Zacheus neměl mezi Židy mnoho přátel. Vůbec se nechtěl s lidmi potkat. Možná se styděl i za to, že je moc malý. Přesto se rozhodl jít na místo, kudy měl Pán Ježíš procházet. Chtěl ho vidět. Říkalo se, že je prorok, že dělá zázraky, že je snad očekávaný Mesiáš poslaný od Boha. Možná v tom byla pouhá Zacheova zvědavost. Jak ten Ježíš vypadá? Co říká? Opravdu uzdravuje? A tak vylezl na strom. Když Pán Ježíš procházel kolem fíkovníku, na kterém se Zacheus schovával za větev, pohlédl nahoru a oslovil ho. Malého, neoblíbeného celníka bez přátel. Nejenže Zachea oslovil, dokonce se k němu pozval. Požádal Zachea, aby ho pohostil. Když okolostojící lidé Pánu Ježíši vyčítali, že si všímá zrovna takového člověka, odpověděl: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní.“ Ježíš se nezalekl Zacheových hříchů. Věděl, že hříchy i zranění, která po nich zůstala, může jako lékař uzdravit. On může i největšího hříšníka povolát, změnit a dát mu nové poslání, pokud ho dotyčný pozve; pokud dovolí, aby Pán Ježíš přišel k němu domů.

I my se mnohdy trápíme proto, že máme málo přátel, kteří nás neberou mezi sebe. Všichni si mají ve škole o přestávce s kým povídat, s kým si hrát, jít ven, jen já ne. Na úboře mají všichni kamaráda, se kterým budou nocovat ve stanu, jen já ne. A tak si můžu připadat, že jsem úplně „out.“ Možná se mým vrstevníkům nelíbí, jaké mám oči, vlasy, oblečení, že jsem moc malý nebo moc velký. Možná mi nechtějí nebo nemohou odpustit mou chybu.

Často se podobáme Zacheovi, který se někde přikrčuje a trápí se svou vinou nebo tím, jak vypadá. Chce se změnit a neví jak. Vůbec nás nenapadne, že zrovna nás by Pán Ježíš mohl oslovit. Ale na každého z nás volá: „Slez doleň. Neschovávej se. Dnes chci zůstat v tvém domě.“

3. téma:

42. VZKŘÍŠENÝ KRISTUS SE SETKÁVÁ S MARIÍ MAGDALSKOU (J 20, 11

- 18)

I Marie Magdalská patřila za svého života mezi ženy hříšnice. Všichni to o ní věděli. Ale ani to nezabránilo Pánu Ježíši, aby jí odpustil a dal jí sílu začít žít zcela jiný život. Viděl

její lítost, její slzy a smutek, když viděla svůj život plný hříchů, zranění a marnosti. Jejich setkání, kdy Pán Ježíš Marii odpouští, byl pro ni odrazový můstek, start do nového života. Stal se z ní jiný, nový člověk. Marie Magdalská pak patřila mezi ženy, které Pána Ježíše doprovázely. Není pochyb, že Marie od chvíle svého obrácení měla Pána Ježíše skutečně ráda a byla ochotna pro něj mnoho vykonat. Vždyť právě proto plakala u hrobu, aby alespoň vypátrala, kam někdo odnesl Ježíšovo mrtvé tělo, když hrob byl prázdný. Chtěla opatrovat alespoň to, co jí zbylo, mrtvé tělo Pána Ježíše. Velice se trápila. Zdálo se jí, že ztratila úplně všechno. I to Ježíšovo mrtvé tělo, místo, kam na něj mohla chodit vzpomínat. Vůbec ji nenapadlo, že by všechno mohlo být jinak. Nechápala, že její úkol není plakat u hrobu nad tím, co bylo, ale jiný, mnohem důležitější. Marie vlastně podruhé podle zpráv evangelia plakala. Poprvé nad svými hříchy, podruhé nad prázdným hrobem. Pokaždé jí Pán Ježíš s láskou napomenul, že stát na místě, plakat a ohlížet se za tím, co bylo, nikam nevede a nic se tím nezíská. Je třeba pohlédnout dopředu a znova vykročit do nového začátku. Věřit, že když Pán Ježíš řekl, že je živý, je to pravda, kterou je třeba zvěstovat dál.

Muže, kterého u hrobu viděla, považovala za zahradníka. Oči se jí otevřely, až ji Ježíš oslovil jménem: „Marie!“ Až potom pochopila, čeho je svědkem. Na vlastní oči vidí Vzkříšeného, živého Krista. Pak už jí Pán Ježíš nemusí říkat, co má dělat. Marie už nemohla stát na místě a ronit slzy, nemohla si takovou radost nechat pro sebe. Utíkala a vše pověděla učedníkům.

Každého z nás oslovuje Pán Ježíš jménem. V okamžiku křtu, v každé svátosti, kterou přijímáme, i při modlitbě. A my se často podobáme Marii Magdalské. Pláčeme nad svými neúspěchy a trampotami. Pořád se vracíme k tomu, jak nám někdo ublížil, co jsme udělali špatně, místo toho, abychom otevřeli oči a uviděli, že vedle nás stojí živý Pán Ježíš, který nad každou těžkostí jednou provždy zvítězil. Není důvod se trápit a plakat nad tím, co bylo, i když to bylo hříšné nebo bolestné. Takovou radost a lásku, že Pána Ježíše známe, bychom si neměli nechat pro sebe.

4. téma:

43. PÁN JEŽÍŠ POVOLÁVÁ I MĚ

V evangeliu bychom našli tolik výzev, kterými Pán Ježíš nabádá k následování. Nepatří jenom lidem, kteří stáli v danou chvíli vedle Pána Ježíše. Platí pro každého z nás. Během tohoto školního roku jsme poznali, jak někteří muži a ženy zaslechli Ježíšovu výzvu.

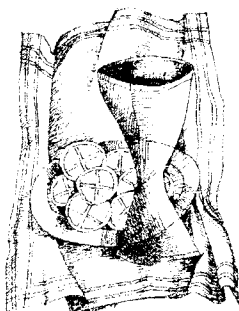
Pochopili, že platí právě jim. Uslyšeli v srdci, jak na ně Pán Ježíš zavolal jménem a světil jim důležitý úkol. Každému jiný, ale každému stejně důležitý. A oni šli. Možná chvíli váhali, ale nakonec se přece jen rozhodli. Církev je prohlásila za svaté, aby nám ukázala, že se od nich můžeme učit, jak opravdově následovat Pána Ježíše. Všichni nemáme jít sloužit chudým do misí jako Matka Tereza, pracovat s dětmi a mládeží jako Don Bosko, chodit bosí a zebrat jako svatý František.

S radostí oznamuji,
že přijmu z rukou
arcibiskupa Jana Graubnera

KNĚŽSKÉ SVĚCENÍ

v sobotu dne 25. června 2011 v 9:30
v katedrále sv. Václava
v Olomouci.

Spolu s Vámi chci
za tento nezasloužený dar
Bohu poděkovat slavením

PRIMIČNÍ MŠE SVATÉ

v pátek 8. července 2011 v 15:00
v kostele Nanebevzetí Panny Marie
v Moravské Třebové.

„Já jsem chléb života: kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět...“ (Jan 6,35)

Modlitby nemocných

Úmysl na červen: *Za novokněze a nová kněžská povolání.*

V měsíci květnu 2011 byli pokřtěni:

29. Eliška Švachová z Drnovic
30. Matěj Kudela z Lačnova
31. Lucie Behančová z Val. Klobouk
32. Matěj Bělaška z Val. Klobouk
33. Eva Brlicová z Val. Senice
34. Jan Macháč z Val. Klobouk
35. Jakub Šerý z Karolinky
36. Josef Ruman z Poteče

V měsíci květnu 2011 byli sezdáni:

3. Ivan Poděšť z Nedašovy Lhoty a Jana Baránková z Poteče

V měsíci květnu 2011 byli pohřbeni:

20. Vladimír Heinrich z Val. Klobouk, nar. 1922
21. MUDr. Leo Überall z Kunčic pod Ondřejníkem, nar. 1961
22. Josef Slovák z Poteče, nar. 1952
23. Josef Hrabina z Val. Příkaz, nar. 1956
24. Josef Pavelka z Val. Klobouk, nar. 1926
25. Františka Matochová z Val. Klobouk, nar. 1922
26. Anna Bělašková z Tichova, nar. 1935
27. Pavel Procházka z Val. Klobouk, nar. 1966
28. Anežka Slánská z Val. Příkaz, nar. 1915
29. Marie Josefčáková z Poteče, nar. 1924
30. Albína Poláchová z Val. Klobouk, nar. 1929
31. Anežka Tvarůžková z Poteče, nar. 1929

„K sobě“ - zpravodaj farnosti Valašské Klobouky. Ročník 15. Vydává Farnost Valašské Klobouky, Smetanova 113. PSČ 766 01, tel. 739 245 902, e-mail: faraklobouky@volny.cz, www.faraklobouky.cz
Redakční rada: P. Mgr. Karel Janíček, P. Mgr. Marek Adamík, Jan Liška, Mgr. František Mikulčík, Veronika Mikulčíková, Antonín Polách. Náměty, příspěvky doručte na faru. Neprodejně, slouží pro interní potřebu farnosti. Dobrovolné finanční příspěvky budou použity na opravu farního kostela.